

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

17

FÅREVEJLE HØJSKOLE

SØLV- SNOREN

59. årgang

Nr. 3 og 4

1969

DANNEBROG

1219—1969

*Mere end 700 år har du vajet —
snehvide kors i din luende favn.
Når vi slog kreds
om det bedste, vi ejed',
lyste du for os i fred som i savn.*

En missionærs indtryk fra Japan

Af lærer Olaf Roesgaard, Fårevejle Højskole

Skal erfaringer forstås som en lærdom, man har erhvervet, og som står fast for al fremtid, vil det ikke være rimeligt at tale om erfaringer på grundlag af et fire års ophold i Japan. Derimod vil enhver, der bruger sine sanser, samle sig en mængde indtryk. I det følgende skal jeg forsøge at gøre rede for nogle af mine indtryk fra den tid, jeg var i Japan.

Som dreng lærte jeg som alle drenge i Danmark på min alder at bukke pænt, når jeg hilste på en voksen. I Amerika overværede jeg en aften en diskussion mellem en afrikaner, en tysker og en amerikaner om, hvad et buk egentlig skulle betyde. Synspunkterne var temmelig forskellige alt efter, hvor i verden man var opvokset, men man var stort set enige om, at det var et tegn på ærbødighed, selv om man var meget uenige om, hvor bogstaveligt et sådant tegn skulle opfattes.

På det tidspunkt havde jeg allerede en vis forhåndsviden om Japan. Jeg vidste bl. a., at det var et land, hvor man bukede dybt og ofte. (Senere fik jeg dette demonstreret i rigt mål. Der er aldrig blevet bukket så meget for mig som i Japan). Jeg vidste også, at japanere var stolte mennesker. Allerede landets navn, solens ophav, illustrerede denne stolthed — ikke mindst i betragtning af, at solen for den japanske tankegang er selve livets ophav. Jeg anede her en dobbelthed, som har mindet mig om en tegning, jeg af og til har set. Den forestiller et venligt, imødekommende og smilende ansigt, men vender man tegningen på hovedet, ser man et barsk og strengt ansigt. Men det drejer sig dog om det samme billede.

Mit ophold i Japan har forstærket dette indtryk af dobbelthed. Jeg mindes,

hvordan vi engang i vor første måned i Japan på jernbanestationen i Nagoya bad en jernbanemand hjælpe os med at finde det tog, vi skulle med. I stedet for at forklare os, hvor vi skulle gå hen, gik han selv med os og søgte hele vejen gennem det overfyldte tog, indtil han havde skaffet os siddepladser, (hvilket i virkeligheden er en imponerende præstation i Japan). Vi var ham dybt taknemmelige. Senere meldte den gustne eftertanke sig, og vi måtte spørge: Hvad var hans motiv? Mente han, at intet kunne være for godt for en gæst i Japan, eller ville han vise de fremmede, at i Japan fungerer tingene, som de skal? Lidt af begge dele har der måske været. Jeg fik efterhånden bekræftet den opfattelse, at japaneren til en vis grad kan sammenlignes med et almindeligt buddhabillede, der holder den ene hånd strakt frem, mens den anden hånd holdes i vejret med håndfladen frem. Den ene hånd er rede til at tage mod alt, hvad man har at byde. Udlændinge er velkomne, for af dem kan man lære. Den anden hånd holdes afværgende op, som siger han: »Tak, men jeg har mit eget. Det, du har at byde mig, har ingen interesse, for det er ikke japansk.«

I Vesten er det en forholdsvis ny tankegang, at »alt er relativt«. Sætningen hører vel hjemme i naturvidenskaben, men mange ønsker at overføre den til filosofi og religion, så »absolutter« simpelt hen bliver et begreb, man ikke kan regne med. Dette har i århundreder været en selvfølgelig tanke for japaneren. Hans logiske sans gør oprør mod tanken om noget absolut. Den forskel mellem japaneren og europæeren belyses ved forskellen i betydning af ordet »religion«. Hvad den sproghistoriske betydning af vort ord er, ved jeg knap, men der antydes vel i hvert

fald noget absolut. Det japanske ord kan oversættes ved »vigtigste livsanskuelse« (blandt de mange andre opfattelser, man er behersket af). Amerikanere og europæere har bragt to »religioner« til Japan: Kristendom og naturvidenskab, siger japanerne. Hvis en vesterlænding hævder, at hans religion er naturvidenskaben, kan det formentlig affærdiges som vrøvl, eftersom naturvidenskab er noget relativt. For en japaner er det hverken nogen ulogisk eller ualmindelig påstand. — I øvrigt kan der nok i den japanske livsholdning spores en dobbelthed, som har sin rod i de to hovedreligioner: Buddhisme, som (groft sagt) siger: Livet er lidelse og shintoisme, som siger: Livet er skønt. Det vil sikkert være forkert at bedømme japanske kulturtræk uden at tage den dobbelthed i betragtning. Dette spores, så vidt jeg kan se, også i mange af de nye religioner.

Når jeg nu skal tale om de kristne, er det vigtigt at bemærke, at det ikke drejer sig om theologien, men om de jævne, uskoledede kristne. (Det er meget bekvemt for mig, da mine påstande på den måde vanskeligt lader sig efterkontrollere, men vi må da også på den måde få et fuldt så gyldigt udtryk for japansk tankegang, som hvis vi beskæftigede os med de akademisk uddannede teologer.) Den kristne står over for to store vanskeligheder. 1. Hans tanke vil uvægerligt gøre oprør mod tanken om en fuldkommen kærlighed — eller i det hele taget enhver tanke om noget fuldkomment. 2. Den buddhistiske lære om, at en helgen (bodisattwa) har en overnaturlig magt til at udfri mennesker fra livets ubønhørlige konsekvenser har i Japan (bl. a. gennem et pragtfuldt digt af munken Shinran) fået en udformning, der med nogen ret kan karakteriseres som frelse af nåde ved tro. Den skoledede buddhist ved, at det ikke bør opfattes på samme måde, som en kristen vil opfatte det, men et almindeligt menneske kan have svært ved at se nogen væsentlig forskel mellem

den kristne og den buddhistiske frelselære.

Man kan opdele de kristne japanere i to grupper. Noget forenklet er forskellen den, at den ene gruppe siger: »Jesus Kristus og intet uden Ham« mens den anden gruppe siger: »Du må ikke — — —« og måske i daglig omgang er tilbøjelig til at glemme nåden. Det er — desværre — den sidste gruppe, der især lægges mærke til blandt ikke-kristne. Den første gruppe repræsenteres tilsyneladende i overvejende grad af uorganiserede eller svagt organiserede samfund, og for manges vedkommende er kendskabet til kristendom i virkeligheden ret svagt.

Dette kan nok skabe problemer for en missionær. Jeg husker en baptistisk missionær, der fortalte om en mand, der i grunden følte sig tiltrukket af kristendommen, men han følte det ganske urimeligt, at han som kristen ikke måtte drikke sake. (Sake er en meget yndet drik og er desuden et væsentligt træk i japansk kultur. Sociale problemer har jeg ikke kunnet konstatere på grund af saken, selv om den unægtelig tit nydes i større mængder, end jeg sætter pris på.) Missionæren havde ladet ham forstå, at han måtte vælge mellem Kristus eller sake. Han valgte sake. En uhyggelig fejltagelse! Ja, vist så, men var det nu også et valg, vi skulle stille ham over for? Jeg tvivler stærkt på det, men på det punkt er der meget stor uenighed mellem missionærer fra de forskellige kirkesamfund. Hvordan skal vi stille os til samarbejde med missionærer, vi er fundamentalt uenige med på mange punkter, selv om vi er enige om det, det hele drejer sig om? Skal vi samarbejde og således på mange punkter opgive ting, der for os er væsentlige? For det kan meget let blive en konsekvens. Eller skal vi værne om vor identitet — og uddybe kløften? Økumeniske samtaler kan være vanskelige, selv når de er uforpligtende. Skal de resultere i et samarbejde, kan vanskelighederne forekomme

os uovervindelige. Måske vi skulle forme spørgsmålet sådan: Er vi bundet af den rene lære, eller er vi bundet af den kendsgerning, at 100 millioner mennesker i forfærdende grad trænger til evangeliet om Ham, der elsker — ikke blot det japanske samfund, men hver enkelt japaner. Er det det sidste, der er det vigtige for os, må vi gøre os klart, at japaneren til overflod har mødt splittelse — også uden vor hjælp. Vor opgave må — trods de 'uovervindelige' vanskeligheder være — midt i vor splittelse — at vise ham enheden i Kristus.

F. H. NYT

1. Elevfesten

Trods regnen var der stor tilslutning til elev- og sommermødet. Blandt deltagerne var tre fra elevholdet i 1907, ikke mindre end 19 50 års jubilarer fra 1919, tre 40 års jubilarer og to 30 års, men kun én fra holdet for 10 år siden. Der var ingen 25 års jubilarer af den grund, at skolen i 1944 var tysk flygtningelejr.

Mødets højdepunkt var et foredrag af forstander Edv. Jensen, Børkop Højskole, om Johs. Ewald og hans digtning. Dette møde holdtes i foredragssalen, der var stuvende fuld af tilhørere. Gymnastikopvisningen under fru Jytte Larsens dygtige og inspirerende ledelse foregik på græsplænen, og sommerpigerne høstede fortjent bifald.

Forstander Edv. Jensen, som er skolens næstformand, sagde i sit foredrag bl. a.:

— Johannes Ewald hører til i det 18. århundrede — et modsætningsfyldt århundrede, som kom til at præge ham. Første del af dette århundrede var herhjemme præget af modsætningerne Holberg-Brorson og sidste del af Johannes Ewald og rationalismen. Også ude i Eu-

ropa løber modsætningerne side om side, og det er dette, som er Johannes Ewalds baggrund.

— Når jeg kalder Johannes Ewald en sønderjysk digter, ved jeg godt, at de litteraturkyndige henfører ham til København, og at der står i litteraturhistorien, at han er født i København. Det er selvfølgelig rigtigt, men hans baggrund er Sønderjylland — både den menneskelige og digteriske baggrund. Både på fædrenes og mødrenes side er han ud af sønderjysk slægt, men faderen blev i 1727 forflyttet til København, og her blev Johannes Ewald født i 1743. 15 år gammel blev han student, og året efter drog han til Tyskland for at vinde ære og berømmelse, men han kom hjem som en syg mand.

I skyggen af et kompleks

Trods sin legemlige svaghed og tidlige død har han efterladt sig en meget stor produktion. Den digteriske inspiration tilflød ham fra flere kilder. Først fra hjemmet og han sønderjyske oprindelse, det pietistiske trosliv i Sønderjylland, hans teologiske studium og endelig hans ulykkelige kærlighed til Arendse Hulegård.

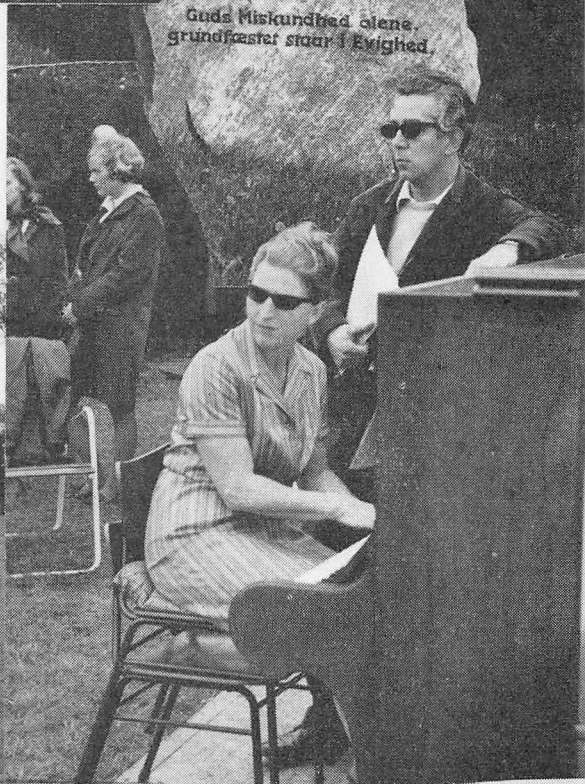
Foruden inspirationskilderne var der også andet, som prægede ham. Man kan skrive i skyggen af et kompleks. Det er der flere digtere, der har gjort, bl. a. H. C. Branner og Martin A. Hansen. Også Johannes Ewald gjorde det, og hos ham er det så alvorlige ting som synd og satan, død og dom, der blev hans

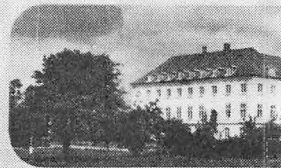
Fra elevfesten 1969.

Øverst: Vald. Oisen sammen med 50 års jubilarerne (1919).

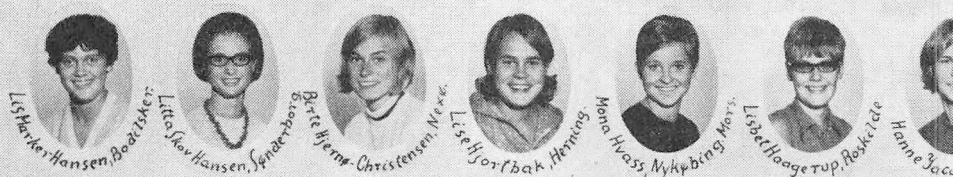
I midten: Gunner Andersen som fanebærer. Fru Jytte Larsen leder gymnastikken.

Nederst: Forstander Edv. Jensen, Børkop, på talerstolen. Fru Sigrid Jeppesen leder sangkoret.

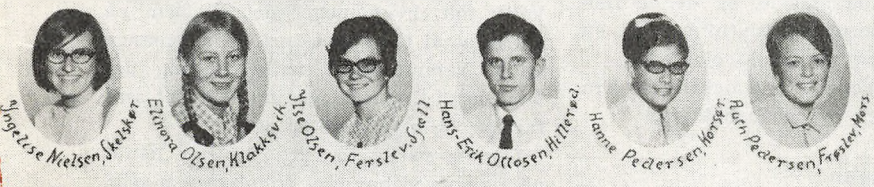

Fåtevej 1e Hø

skole 1969. Egeerår.

komplekser. I sit sidste digt taler han om synd og skræk, der angriber ham med vold.

Denne angst for tilværelsens mysterium er et motiv, der går igen i al hans digtning. Overfor alle disse fjender, der møder ham dag for dag, har han hjælp behov — ikke mindst overfor den værste af alle fjender: den mørke død. Det er på samme baggrund, vi skal se og forstå det heltemotiv, der går igen i hans digtning.

Edv. Jensen nævnte »Kong Christian« og den forskelligartede opfattelse, man har af hans sang. Dette digt er også misforstået af vor tids mennesker. Johs. Ewald mener med sin forherligelse af kongen ikke dennes person, men den, der er Guds stedfortræder på jorden og myndighedens værner. Det er på samme måde Grundtvig siger: »Thi end lever den gamle af dage«. Kongen er en vogter af myndigheden og sandheden og den, der giver de afmægtige tryghed i sindet. — — —

Ved aftenfesten var ca. 300 tilhørere, som lyttede til Bethesdas musikkor, der gav fem kvarters koncert i et smukt og afvekslende program under ledelse af Henning Madsen.

Efter koncerten var der kaffebord, og her var der fællessang også under Henning Madsens ledelse. Der blev sunget med virkelig sangglæde, og denne fællesoplevelse dannede afslutningen på en inspirerende og værdifuld elevfest.

Tak for hilsener og telegrammer fra tidligere elever og medarbejdere.

2. Udflugtsdagen

Hvert hold har sin udflugtsdag, og F. 69 oplevede sin i det herligste solskinsvejr. Første del af turen gjaldt Knabstrup Teglværk, hvor vi altid får en fin forklaring på, hvorledes keramik fremstilles, og hvor der endvidere er lejlighed for »små elevpenge« at købe ting, som har interesse.

I Bromølle Kro blev middagen indta-

get, og så gik turen til Kolonien Filadelfia. Vore elever er altid begejstrede for et besøg der: Man lærer noget, og der er så meget godt for sindet og øjet, at man går berigede derfra.

Resten af dagen blev tilbragt på Ueberup Højskole, hvor forstander Frandsen fortalte skolens historie. Der var rig lejlighed til kammeratligt samvær med skolens elever, og om aftenen underholdt såvel elever som lærere med et program, der blev påhørt med stor interesse. Alt i alt en meget givende dag, som vi tænker på med taknemlighed.

3. Afsked med F. 69

Denne gang skal den tale, som Dagmar Lund på egne og kammeraters vegne holdt, stå som udtryk for det, der prægede denne fest. Dagmar Lund udtalte bl. a.:

Når det nu er mig, der på holdets vegne skal sige tak for de 5 måneder, vi har været her på højskolen, så kan det kun blive noget, jeg selv kan stå inde for, men jeg håber tillige, at jeg har hele holdet bag mig, når jeg siger tak for tiden her.

Tak til hele lærerstaben. Tak for den undervisning, som vi har modtaget. Den synes jeg har været helt fantastisk. Det har været, som om vi var det første hold, De skulle undervise, og vi har virkelig følt, hvor meget det lå Dem på sinde, at vi fik noget lært. Vi vil mange gange komme til at tænke på ting, der blev sagt i timerne, også ud over det rent faglige, og måske netop det.

Der er særlig to ting, jeg har tænkt på, og som vi har fået fremhævet mange gange: Det ene er det: at sætte sig ind i andre menneskers situation, så vi i stedet for at dømme, prøver at se baggrunden for, hvad mennesker gør, siger eller mener. Det gælder ikke bare de patienter, vi skal passe, men i høj grad også alle de mennesker, vi møder.

Det andet er dette: at være tro mod de små ting. Det trænger vi vist alle til at

blive mindet om, for mon der er nogen, der kan sige sig helt fri for, at vi helst vil gøre det arbejde, som andre lægger mærke til. Jeg mener, det er Diakonhøjskolen i Århus, der har mottoet: »Små ting er små ting, men troskab i små ting er en stor ting.« — Hvis det også kunne blive vores motto for fremtiden, skylder vi vores højskole — Fårevejle Højskole — mere, end vi måske kan se nu.

For alt det festlige og sjove vil vi også gerne sige tak. Tak til alle i køkkenet. I har sørget så godt for os alle, i alle måder. Tak til alle, der har tilknytning til skolen, og som vi ikke ser hver dag.

4. Afsked med familien Davidsen

Fra 1. august 1969 er lærer Bent Davidsen kaldet til overlærer ved Rårup central- og realskole ved Horsens. Ved afskeden udtalte jeg bl. a.:

Lærer Davidsens kom her til F. H. den 1. august 1961 — altså for 8 år siden, og et år af dem er tilbragt på Danmarks Lærershøjskole. Det betyder, at I har haft 15 hold her. Over Davidsens liv står der højskole: Haslev Højskole, Horne Højskole og nu Fårevejle Højskole gennem 8 år. Det er klart, at det giver indsigt og erfaring at have indåndet højskoleluft gennem det meste af sit liv, og denne indsigt og erfaring er i høj grad kommet denne skole til gode, fordi den har været kombineret med solid faglig viden og evne til på en fri, naturlig, men alligevel myndig måde at komme i kontakt med de skiftende hold elever. Jeg vil gerne på skolens vegne — med hilsen fra bestyrelsen — sige tak for den faglige og pædagogiske indsats, der er præsteret. Det gælder også fru Davidsen, som på udmærket måde har været gymnastikleder og har undervist i beskæftigelsesterapi og præsteret mange smukke opvisninger og udstillinger.

Foruden en tak for det rent faglige, vil vi også sige tak, fordi jeres hjem har været åbent for eleverne. Det er ingen

Bent Davidsen

Lis Davidsen

hemmelighed, at mange finder ned til »Søbo«, når det gælder det faglige, men jeg ved, at også mange finder til jer for at tale om rent menneskelige problemer. Tak for tiden på Fårevejle Højskole. Vi ønsker held og lykke i den nye gerning.

5. Velkommen til familien Roesgård

Som afløser for lærer Davidsens har vi fået lærerne Martha og Olaf Roesgård, som tiltrådte 1. august og bor i »Søbo«, sammen med børnene Marie, Peter og Kjeld på 7, 4 og 3 år.

Olaf Roesgård: f. 5.-10. 1933 i Tørring ved Lemvig.

Lærereksamen, Nr. Nissum sem. 1955. Gl. sproglig studentereksamen fra Rønde 1961.

1962—63: Elev på Lutheran School of Missions, Chicago.

1963—64: Missionær i Japan for Den Nordiske Kristne Buddhistmission.

Arbejdet på forskellige skoler i Danmark både bl. børn og unge.

Skrevet artikler i Buddhistmissionens blad »Østen og Vi« og kapitlet: »Religionerne brydes« i D. M. S.s bog »Japan-Mosaik«.

Underviser på Fårevejle højskole i fysik, kemi, regning, samfundslære og kirkehistorie.

1961: Gift med:

Martha Højlund Roesgård: f. 27.-10. 1939 i Vejrup (Vestjylland).

1958: Musik-sproglig studentereksamen fra Esbjerg gymn.

1962: Lærereksamen fra Århus sem.
Liniefag: Skolekøkken.
Underviser på Fårevejle Højskole i
regning og beskæftigelsesterapi.

Ved det første offentlige møde i august bød vi velkommen til vore nye medarbejdere, og lærer Roesgård fortalte levende og interessant om de fire års missionærgering i Japan og viste en serie lysbilleder derudefra.

6. Efterårsholdet 1969

blev på 79 elever, som vi bød velkommen til en nykalket skole, så de virkelig kunne føle, at de var kommet til »Det hvide slot på Lammefjorden«.

7. 492

Når det har trukket så længe ud med dette nummer af »Sølvsnoren«, skyldes det ovennævnte tal. Det hentyder til, at så mange ikke har betalt kontingent for

1969, og i penge betyder det, at vi mangler 7.380,00 kr. Derfor har vi måttet lave dette dobbeltnummer, idet vi håber, at helst alle af disse 492 skynder sig at betale 15,00 kr. på giro 8701.

Poul Jeppesen.

Elevforeningens generalforsamling

Formanden, købmand H. Hansen af lagde beretning og oplyste, at medlemstallet er faldet med 48 til 1172 medlemmer. Lærer B. Davidsen oplæste regnskabet, der balancerede med 9.613 kr. og sluttede med et underskud på 168 kr.

Til bestyrelsen valgtes fru Jytte Graff Andersen, Svebølle, i stedet for frk. Gudrun Spliid, Lyngby. Købmand H. Hansen, forstanderinde frk. Esther Pedersen og lærerinde frk. Dagmar Bork genvalgtes.

Elevforeningens regnskab

Indtægter:

Medlemsbidrag	9173,00 kr.
Bøder og gaver	63,00 -
Dividende	200,00 -
Rente på giro	8,82 -
	<hr/>
	9444,82 -
Underskud	168,85 -
	<hr/>
	9613,67 kr.

Udgifter:

Elevbladets trykning	6415,32 kr.
Elevbladets eksp.	2246,80 -
Kontor	216,75 -
Landselevforening	500,00 -
Gaver	84,80 -
Rejsegodtgørelse	150,00 -
	<hr/>
	9613,67 kr.
	<hr/>
Kassebeholdning d. 31. 3. 69	424,53 kr.
Girobeholdning d. 31. 3. 69	1521,86 -
Tilgodeh. på avispost-	
kontoret	98,87 -
	<hr/>
	2045,26 kr.

Kassebeholdning d. 1. 4. 68	469,33 kr.
Girobeholdning d. 1. 4. 68	1744,78 -
	<hr/>
Underskud	168,85 -
	<hr/>
	2045,26 kr.
	<hr/>

Foranstående regnskab for året 1. april 1968 til 31. marts 1969 er gennemgået og fundet i overensstemmelse med tilhørende bilag. Der er intet fundet at bemærke.

Fårevejle, den 13. maj 1969.

F. K. Damgård L. Frederiksen.

Mariesøstrene fra Darmstadt

Fra »Sjællands Tidende« tillader vi os at trykke nedenstående:

Det var en oplevelse ud over det sædvanlige at høre de to repræsentanter for Marie-søstrenes orden i Darmstadt tale og underholde ved det månedlige møde på Fårevejle højskole.

Efter velkomst ved forstander Poul Jeppesen sang de to søstre, Phanuela og Laurentia, en sang, der hilstes med kraftige klapsalver. De fortalte bagefter, at det var første gang, deres optræden var blevet hyldet på denne måde.

Søster Phanuela talte derefter med organist Carstensen, Holbæk, som tolk, om den kristelige og etiske baggrund for deres sociale arbejde. Hun nævnte i sit foredrag tre døre, som man kunne vælge at gå ind ad. Over den første dør stod der »Jesus«, og hun talte i den forbindelse om Jesu kærlighed til os og vores pligt til at vise ham kærlighed. Over den anden dør står der »Gud Fader«, og her talte søster Phanuela om menneskers afhængighed af Gud. Hun kom i dette afsnit også ind på det sociale arbejde, søsterordenen udfører i Darmstadts slumkvarterer. Den tredje dør kaldte hun vort forhold til Gud, og hun talte her om nødvendigheden af at bringe vort forhold

til Gud i orden, idet hun bl. a. citerede ordet »Den, der kommer til mig, vil jeg ikke støde fra mig«.

Siden vistes der lysbilleder fra arbejdet i Darmstadt, og her var fru Carstensen tolk ved oversættelsen af kommentarerne. Man begyndte arbejdet kort efter krigens afslutning med 30 søstre, der startede i en gammel villa, som dog snart blev for lille. Søsterordenen er siden vokset stærkt, og den råder nu over en hel lille by, som søstrene bogstaveligt selv har bygget. Man har eget landbrug og havebrug, hvor de skiftes til at arbejde, eget trykkeri til udgivelse af religiøse skrifter og bl. a. også et plejehjem til 12 ældre eller svagelige.

Ordenen optager, efter en prøvetid, kvinder i alderen fra 18 til 52 år, og der er for tiden 110 søstre i Europa og USA. De er i alderen 22—52 år. 6 af dem arbejder i Israel, og man beder dagligt for arbejdet i Israel som en bod for al den nød og elendighed, Tyskland forvoldte det jødiske folk. Man vil også gerne begynde et arbejde i de nordiske lande, og søster Phanuela, der besvarede spørgsmålene på forståeligt dansk, skønt hun kun har været i Danmark i et halvt år, udtalte i den forbindelse sin glæde over det hus, man har fået på Tuse Næs. Hun omtalte også de møder og vækkelseskampagner, man har haft forskellige steder.

Adresseforandringer

- 55—56 Erna Rasmussen, Lyngbygårdsvej
43, 2800 Lyngby.
- E 58 Karin Lyngtorp (f. Quist Rasmus-
sen), Drosselvej, 9270 Klarup.
- E 60 Esther Kjær, Sygepl. bol. 34, Rigs-
hosp., 2100 København Ø.
- F 61 Inger Juhl, 6541 Bevtoft.
- E 61 Margith Ladefoged (f. Larsen),
Mosegården, 9230 Svenstrup J.
- E 61 Lisbeth Pedersen (f. Lak), Saxe-
gade 20, 3720 Åkirkeby.
- F 64 Ruth Kring (f. Schjødt Worm),
Skovgårdsvej 19, 7100 Vejle.
- E 64 Margit Skov, Sædinge, 4970 Rødby.
- F 65 Randi Tøvik, Amtssygehuset, 7500
Holstebro.
- E 65 Anna Hougesen, Centralsygehuset,
8900 Randers.
- F 66 Ruth Hougesen, Sygehuset, 6000
Kolding.
- E 66 Lone Bjerre Jensen, Sygehuset,
9700 Brønderslev.
- E 66 Lizzie Lærke, Give sygehus, 7323
Give.
- E 66 Annie Skriver Mikkelsen, Central-
sygehuset, 8620 Kjellerup.
- E 66 Inger Merethe Sørensen (f. Peder-
sen), Kallerup, 7700 Thisted.

Huslig stilling

— forberedende undervisning

Unge piger, som ikke har eksamen, og som derfor kunne ønske undervisning i dansk, regning, fysik og kemi som forberedelse til sygeplejehøjskolen, kan få huslig stilling her på skolen et halvt eller helt år, inden højskoleopholdet begynder (altså 1. februar eller 1. august) og samtidig hermed modtage en sådan forbedende undervisning. Løn p. t. 600 kr. mdl. plus undervisning, kost og logi. Henvendelse til Fårevejle Højskole. Telefon 183.

N.B.! Realister er også velkomne.

FÅREVEJLE HØJSKOLE

SYGEPLEJEHØJSKOLE

Oprettet 1907

Sygeplejehøjskole 1951

Formand:

Provst C. P. Agger, Sundby
4800 Nykøbing Falster

Forstanderinde:

Annette Pade. Telefon nr. 883

Forstander:

Poul Jeppesen. Telefon nr. 183

Telefon: Fårevejle (03-453) nr. 183

Giro-nr.: 62100

Elevtelefon: Fårevejle 253

Elevforeningen:

Formand:

Købmand H. Hansen, Nygade 13,
Kalundborg

Kasserer: Henvendelse til kontoret,
Fårevejle Højskole

Giro-nr.: 8701

Adresseforandringer meddeles
til postvæsenet

Redaktør:

Forstander Poul Jeppesen,
Fårevejle Højskole,
4540 Fårevejle st.

Tryk: Sjællands Tidende, Holbæk
